

Τρεῖς μέρας τὸν ῥαυτοῦσε
περιέργον τὸ πόμμα,
τρεῖς μέρας τὸν κνυτοῦσε
ἴστα μάτια καὶ ἴστο στόμα.

Με τόσας συγκινήσεις
καθένας ἐπροσκάθει
ἢ ἀκούση καὶ γὰρ μάθη
πῶς θὰ τελειώσῃ κρίσις.

Ῥαυτοῦσε κάθε φίλος,
ποῦ πρὸς Ἀρχὴν ἐσφρίγα,
δμως αὐτοῦ τὸ χεῖρος
κατάλειπτον εἶσιγα
μὲ σωπὴν Ζαήμη,
ἢ ἔκραζαν πάντες ὁμοί.

Τρεῖς μέρας τι μουλοῦσθε
καὶ πόσο κατατράβια
καὶ σάλος καὶ γαλήνη.

Καὶ μὲς ἀπὸ σεντούσια
τρεῖς μέρας βγαίνον φρέσκα
καὶ τόση νεφθαλίη.

Τρεῖς μέρας τὸ σακάδι
τὸ πόσιον φαρμάκι.
Τρεῖς μέρας μαρτυρεῖ
χωρὶς νὰ σταματῇ,
καὶ τὸν Καλογερόν
νυχθημερόν ῥωτῇ
οὐδὲ πόσο ψιλὸ
νᾶχη τὸ Κεντροκό.

Καὶ παρ' αὐτοῦ μανθάνει
πῶς τὸ ψιλὸ δὲν φθάνει
μήτε γιὰ ρεσπανάσια.

Κὶ ἄρχισαν ἢ ἀλαλάζουν
καὶ νὰ περὸ βελδίζον
βελαδοφόρ' ἀρνάσια.

Τρεῖς ἡμέρας παρασέναι
καὶ δὲν ἔχει τι νὰ κἀνη.
Νὰ δεχθῇ τὴν ἐντολήν,
ἢ ἔπειτα μὲ παροησίαν
νὰ ζητήσῃ προσιτάσιαν
ἀπὸ φθίνουσιν Βουλῆν.

Πλὴν ἴσως φίλος ὁ Κορρηάτης
ἀνεβόσθη τρανώς
ὅτι σήμερα προσιτάσις
δὲν θὰ γίγῃ κατανός.

Καὶ τὰ νεῖρα κατανύθει
καὶ στὸν μείζονα φωνάζει:
σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς,
μὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς.

Ἐστὶ Βουλὴ νὰ μὴν κοιμηθῇ,
γιατὶ, τίς ὄχι μόν, θὰ σπᾶσθῃ
οὐδὲ Ἐβραίων ματαραθῇ.

Κὶ ὁ Ράλλης ἀπαντᾷ μὲ τόνο μαλακῶς
οὐδὲ σὺ μὲ λουδορεῖς, ἀλλὰ τὸ Κεντροκό.

Ἄν τοῦτο τὸ καυμένο, τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο,
τὸ ἴστυα γειμάτο,
τότε καὶ σὺ Κορρηάτη, θὰ ἴσηγαινε ταξείδι,
καὶ τότε τὴν Ἑλλά σου τὴν ἔβατα ἴστο ἔδδι.

**Ἡ ἐρικλύτεος ὦσθι
στὴς Ἐκορδύνας τὸ παιδί.**

Ἦμνετε πάντες ἐν φθαίς,
ἐν γαληνῶ καὶ χορδαῖς
τὸν πρῶτον τῆς Κορδύνας
καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Τρεῖς μέρας ἔτρεχε ἢ αὐτὸς νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα του
καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔβαζε ἢ ἔβγαζε τὴν βελαῖδα του.
Τρεῖς μέρας ἐκαθύνετο καθένος νὰ τὸν βλέπῃ,
τρεῖς μέρας τὴν διόλυσιν τὴν εἶχε μὲς ἴστην τόσῃ.

Σήμερον μνημονεύομεν τῆς κρίσεως τὰ δράματα,
τρημέρα μυστήρια,
τρημέρα τραγῆματα,
καὶ πάθη καὶ μαρτύρια.

Σήμερον μνημονεύομεν τοὺς φιλογερούς του ζήλους,
τὰ κερχαῖα στόματα,
τρημέρα σταυροῦματα
καὶ τρημέρους ἤλους.

Μνημονεύομεν ἀκόμη τὸν ἰστορικόν τῆς χώρας,
κάθε λίγο καὶ λιγὰν παραστήματα τῆς ὄρας,
καὶ διάψυξιν κατόπιν
συρανοῦσαν τὴν Ἐδράπην.

Μνημονεύομεν ἀκόμη καὶ τὰ τόσα σῖρε ἢ Ἐλα
προσφιλοῦς ρεσπομηλιάνου
ἴστου Δραγοῦμῃ τοῦ Στεφάνου
καὶ ἴστου Κόντα Ριμπαριμάλλα.

Μνημονεύομεν ἀκόμη τόσους φίλους ἀτιμῆς
καὶ μνηστῆρας τῆς Ἀρχῆς,
μνημονεύομεν ἀκόμη τοὺς ψιθυρισμοὺς ἐκείνους
τοὺς χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
καὶ τὸ κίνησιον τὸ μέλος
ἴστων τῶν περιβληθέντων μὲ στεφάνους διασθέντους.

Σήμερον μνημονεύομεν βελαδοφορεμένους
καὶ φρεσποκουμένους,
ποῦ λένε πῶς τοὺς ἴστους τρεῖς μέρας καλαμῆδα
ἢ ἴστυ χαρτοφυλάκων ἐπίσθιν κεραμίδα.

Σήμερον μνημονεύομεν τῶν ἀτυχῶν τοὺς βόγγους,
καὶ τῆς χολῆς τοὺς σκόγγους.
Σήμερον μνημονεύομεν μερίμνας τῆς Κορδύνας
περὶ τῆς νέας κρίσεως καὶ φοβεροῦς ἀγῶνας,
καὶ τέλος τὴν κατάθεσιν τῆς ἀτιμῆς ἐκείνης
μὲ θλίψιν πατριωτικὴν καὶ ἀπαρτηγῶν ὁδόντις.

Τοῦ Ράλλη μνημονεύομεν πρὸς φίλους ἐντολῆς,
τὴν δὴ λῆσιν ὑποταγῆς ἴστου Κόντα τὰς Βουλῆς,
μὰ καὶ τοῦ συμπεθεδρῶ του προσιταίρους ἀπειλῆς.

Καὶ τὴν ἀμαρτωλὴν
αἰνίσασιν Βουλῆν,
καὶ νῦν ἐν ἀμαρτίας
πολλαῖς παραλαοῦσαν.

**Έλα να φληθούμε κι' είναι Λαμπρή ημέρα...
ό, τι μου πήε 'δά πάνω κι' έγω, καλὲ πατέρα.**

και νῦν ἐν ἀπαθείας
τοῦ Κόντε κραυγαλοῦσαν.

Υμνήσωμεν τὸν νέον Προδολογισμόν,
τὸν ταλαιπωρηθέντα,
και τώρα ψηλασθέντα
μὲ πατριωτισμόν
χωρὶς παρεξήγησιν.

Υμνήσωμεν τοῦ Ράλλη τὴν ἰσθμὴν αἰγιῶν
και εὐκαταγῆν.
Αἰνέσωμεν ἀτάκη
και τίλλα τὰ παιδιὰ,
ποῦ χάσκουν δίχως γνώμη
και δίχως ταμιοειδίαν.

Ἀκούσωμεν φωνάς και τὸν ρεπουμπλικάνο,
ποῦ λέει 'στὸ Παλιόν:
νὰ φέρῃς τὸν Κορσικὸν
κι' ὅ, τι μου πήε τὸ πάνω.

Αἰνέσωμεν τοῦ Κόντε τὴν ἰδολοθειάν,
ὅπου μὲ νέους ὄρους ἴδρε 'στὴν Ἐξουσίαν.
Αἰνέσωμεν κρηναίς τὴν Ἐροχότητά του,
ποῦ θέλ' ὑποταγῆν εἰς τὰ βουλευτήριά του.

Κι' ἂν ἐνὶ γούτῳ ταμιοεῖσιν
κίπορος νὰ ἐξουσιοποιῖται,
τὸ τίποτα δὲν τόχει νὰ μᾶς τὸ στέρησιν
και νάχωμε καινούργια τραγέματα τοῦ Ράλλη,

Ὁ πατριωτισμὸς ὑποταγῆν ζητεῖ
κι' ἐκείνος σιγηλὸς κι' ἀφάνους τοῦ κρατοῦ.
Τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου φέρεται διαβουλευμένη,
και διαπραγιά κι' ἄλλα
ζητήματα μεγάλα
κάθε πατέρα κάνουν κορφάλοιο γὰ μὲν.

Χάριν τῆς διακοφίας
τῆς κολυμβηρίας
δὲν ἀπλοῦν φωναί.

Τρόμος και σιωπὴ
κι' ὁ Κόντες σ' ἔ, τι πῆ
θέλει νὰ λέτα και.

**Ἀναστάσιμα φαειδρά
τῆς φυλῆς, ποῦ παραδρά.**

Τὸν Κυβερνήτην ἴσωμεν τὸν ἄφρον
και κρόσωμεν καλῶς 'στον και καλῶς 'στον.
'Ὅσον Ἀνατοῖς νέος Κυβερνήσιος
ἡγέρτης σφραγὸς και καλλιπάρσιος,
τρημέρος ἀγέστης ἐκ τῆς κρήσιος
και νέος ἐπαράνης Καυκαλιόσιος.

Αἰνεῖτο κάθε πούρος πατριώτης
τὸν πρῶτον Κυβερνήτην ἐν τοῖς πρῶτοις,
τοῦτον ὡς ἐξομνῆ κι' ὁ Παπακωνῆς
και κάθε Συνταρχία φωτοδότις.

Τὴν Ἐξουσίαν κίλι ἀναδέχεται,
ποῦ μόλις μὲ τὸ ζῶρι τὴν ἀνάχεται.
Ἐκεῖ ἀπὸ τρημέρον ἀγῆνα
πρὸς τοῦτον ἀναρῶσαι κι' ἡ Κορῶνα.

Ἀπὸ κινδύνους λήθραιος τὸν τόπον,
δὲν μένει πλέον ἄλλος παρὰ σὺ,
κι' ἐκείνος συγκατένευς μὲ κόπον,
και τοῦτε κι' ἡ ρεπουμπλικανισμοῦ.

Παρατήρη και γὰρ ἐπαρῆθη
μ' ἔξουσιος ἀφάνους,
παρατήρη και γὰρ ἐπαρῆθη
μὲ τείλους κι' ἐμῆρους.